

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.443 van 17 april 2003
in de zaak A. 101.695/XIV-2612.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat D. PATTYN,
 kantoor houdende te 8200 BRUGGE,
 Rijselstraat 274

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 9 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 februari 1999;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 4 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 maart 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER, die loco advocaat D. PATTYN verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 13 september 2000 en zich vluchteling verklaart op 14 september 2000; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 28 september 2000 beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 februari 2001 deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is die als volgt is gemotiveerd:

“Aan betrokkene werd op 5 december 2000 op zijn gekozen woonplaats een oproeping aangetekend verstuurd om de motieven voor zijn asielaanvraag te komen toelichten of deze schriftelijk over te maken aan het Commissariaat-generaal.

Aangezien betrokkene zonder geldige reden binnen de maand na de verzending ervan geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping, bevestigt de Commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 52, par. 2, al. 4, van de Vreemdelingenwet, de weigering van verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 september 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending opwerpt van het Internationaal V erdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie);

2.1.2. Overwegende dat, daargelaten het feit dat de verzoekende partij niet aanduidt welke bepaling ervan zou geschonden, de Vluchtelingenconventie wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat aan de Vluchtelingenconventie derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending ervan niet dienstig kan inroepen; dat het eerste middel onontvankelijk is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht; dat zij zich daarbij richt tegen het volgende motief uit de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 september 2000: “Het feit dat de maffia banden zou hebben met de politie steunt louter op een vermoeden van de betrokkene”; dat de nietigheid van die beslissing zich noodzakelijkerwijze uitstrekt tot de beslissing van de commissaris-generaal, doordat deze laatste de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken bevestigt;

2.2.2. Overwegende dat het middel onontvankelijk is in de mate dat de motivering van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 september 2000 wordt aangevochten; dat deze beslissing houdende weigering van verblijf in eerste aanleg is genomen en ingevolge het door de verzoekende partij ingesteld dringend beroep moet worden geacht uit de rechtsorde te zijn verdwenen; dat de beslissing van de commissaris-generaal op eigen motieven is gesteund die niet worden aangevochten in het tweede middel; dat de eventuele gegrondheid van het middel niet tot de gegrondheid van de vordering kan leiden;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending opwerpt van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat zij de formele motivering van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 september 2000 aanvecht; dat de nietigheid van die beslissing zich noodzakelijkerwijze uitstrekt tot de beslissing van de commissaris-generaal, doordat deze laatste de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken bevestigt;

2.3.2. Overwegende dat naar de bespreking van het tweede middel kan worden verwezen; dat het derde middel om dezelfde redenen onontvankelijk is;

2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde middel de schending opwerpt van artikel 3 van het E.V.R.M. en van artikel 7 van het B.U.P.O.; dat uit een recent verslag van Amnesty International blijkt dat de detentievoorwaarden in Oekraïne neerkomen op wrede, onmenselijke en vernederende behandeling, dat de verzoekende partij terecht vreest voor nieuwe arrestaties en afpersing bij haar terugkeer in Oekraïne omwille van haar seksuele geaardheid; dat haar recht op leven, vrijheid en fysieke en morele integriteit zullen worden geraakt; dat de bestreden beslissingen voormelde artikelen schenden door dergelijke behandeling mogelijk te maken;

2.4.2. Overwegende dat de verzoekende partij voorbij gaat aan het feit dat artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid biedt aan de commissaris-

generaal om tot weigering van verblijf te besluiten wanneer de asielaanvrager binnen de maand geen gevolg geeft aan de oproeping om de motieven voor de asielaanvraag te komen toelichten of om deze schriftelijk over te maken; dat de verzoekende partij zich beperkt tot de herhaling van haar standpunt over haar eventuele terugkeer naar Oekraïne zonder dit nader te staven of aannemelijk te maken; dat dit des te meer klemmt nu de verzoekende partij zelf duidelijk nalatig is geweest door geen gevolg te geven aan de oproeping en het verzoek om inlichtingen van de commissaris-generaal; dat het middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien april tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.